

Το ιστορικό του Γ2

Και να λοιπόν που τα μαθητικά μας χρόνια έφτασαν αισίως στο τέλος τους. Τα συναισθήματα είναι ανάμεικτα (πόσο κλισέ...). Ανακούφιση που τελειώνει το μαρτύριο του πρωινού ξυπνήματος (μα τι βάρβαρα ωράρια είναι αυτά...), του καθηγητή που έχει την παρατήρηση έτοιμη με αφορμή το παραμικρό στραβοπάτημα (ουδεμία κατανόηση για την ψυχολογία των εφήβων) και (ειδικότερα για φέτος) των Πανελληνίων (το αποκορύφωμα του απαράδεκτου ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος). Ανυπομονησία για τον κόσμο που μας περιμένει εκεί έξω να του αλλάξουμε τα φώτα. Θλίψη, διότι όλοι μας γνωρίζουμε ότι αποχωριζόμαστε καταστάσεις τις οποίες δε θα ξαναζήσουμε ποτέ πια.

Στο φοβερό και τρομερό Γ2 έχουμε ζήσει αρκετές έντονες στιγμές όλα αυτά τα χρόνια. Έχουμε γελάσει (όλοι μαζί), έχουμε αποβληθεί (όλοι μαζί αλλά κι ο καθένας ξεχωριστά), έχουμε παίξει «φρουτοσαλάτα» (δυστυχώς μόνο μια φορά)... Στιγμές ξέγνοιαστες, στιγμές αγχωμένες. Ο χώρος του σχολείου είναι τουλάχιστον σπίτι μας κι οι φίλοι και συμμαθητές μας τουλάχιστον οικογένεια. Εάν άλλαζε κάτι στα λυκειακά χρόνια, θα ήταν να είχα αφιερώσει ακόμα περισσότερο χρόνο στους συμμαθητές μου και να είχα ακόμα περισσότερες στιγμές μαζί τους να θυμάμαι. Διαλεχτές προσωπικότητες όλοι, έχουν αφήσει το χαρακτηριστικό τους σημάδι στα Ανάβρυτα (κυριολεκτικά και μεταφορικά).

Ποιον να πρωτοθυμηθώ; Την παρέα Χρήστος-Κωνσταντίνος Δήμου-Μιχάλης, Κάσης-Φίλιππος που έκαναν αισθητή την παρουσία τους με τους διάφορους θορύβους (γέλια, tech teck και άλλα μυρωδάτα) ή μήπως τον Άρη, το Γιώργο Θεοδωρακόπουλο και τον Κωνσταντίνο Κοδώνα, που ειδικά τα προηγούμενα χρόνια δε σταματούσαν ποτέ να γελάνε; Τις καλλιτεχνικές προσωπικότητες

Δώρα, Γεωργία και Δημήτρη ή μήπως το Μιχάλη "che" Καλούτση και την πάντα χαμογελαστή και πρόσχαρη διπλανή του, τη Σοφία; Τον αυθόρμητο Γιώργο Κατσάρα («Πείτε όλοι τζιτζίκι!»), τον ψηλό, ήσυχο και καλό αθλητή Ορέστη, τη Μαριτίνα, το κορίτσι με τα χαρακτηριστικότερα μαλλιά ή το διπλανό της το Βασίλη το βιολιστή στη στέγη; Τη Σούλα, που αν και νεόφερτη στο σχολείο, την αγαπήσαμε αμέσως, την Κυράννα, την αιώνια απουσιολόγο μας, την Ελισσάβετ με τις ατέλειωτες απορίες ή τη Μαρία Καββαδά που φέτος τη βλέπαμε σπάνια; Το πολύ ανήσυχο τρίδυμο Γιάννης-Σταμάτης-Νικόλας που είχαν λιώσει φέτος τα worms και τα roketon ή τη Δάφνη, τη Νάση και τη Χάρη που με την παρουσία τους ομόρφαιναν την τάξη; Το Θοδωρή που άλλαξε τις περισσότερες κομμώσεις από όλους ή μήπως τη Μαρία Ζυγογιάννη, που δε δίστασε να ορδώσει επανειλημμένα το ανάστημά της στους καθηγητές; Αξιαγάπητα παιδιά...

Εύχομαι λοιπόν τα καλύτερα σε όλους μας, τόσο για το εγγύς όσο και για το μακρινό μέλλον. Ελπίζω όλοι να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας και να παραμείνουμε για πάντα αειθαλείς έφηβοι, οργισμένα νιάτα με το αίμα να βράζει και το μυαλό γεμάτο με σχέδια για ένα καλύτερο μέλλον ατομικό και συλλογικό. Μπορεί η περίοδος της ανεμελιάς να τελειώνει επίσης μαζί με το σχολείο και να πρέπει να αναλάβουμε τις ευθύνες που συνεπάγεται η ενήλικη ζωή, όμως τις καλύτερες μέρες μας δεν τις ζήσαμε ακόμα...

Καλή αντάμωση στο reunion σε καμιά εικοσαριά χρόνια! Λέω να κλείσουμε πάλι στο Politeia Tennis Club... Εσείς τι λέτε;;

Ευτυχία Κουκουράκη